

S.

Nattolese aea pärrast tõttasid neimad ülle nõimme linna pole. Reinowadder ütles: „Sago meie käigist, mis saab, miino südda lodab õnne. Armas lellepoeg! Pärrast wimist pattude tunnistust juhtus mulle jälle midai pissoke eksitus, mis teile tahhan tunnistada. Waia Messikäppa kerrest nulgisin tülki nahka, ja wõtsin Kriimsilma issanda ja emanda kingad jallast. Wallega teggin ennast pai-lapseks ja saatsin teised kuüninga wihha alla. Kuüningale luisikasin ühhe pikka ennemuistese juttu, mis tedda Kallewi poea waia warrale piddi jubhatama. Siis näppistasin Argvütsi, paäin ta werrise pä pauna ja läkitasin Rohhelallaga salla-kirja niime al kuüninga kätte. Rohhelallale makseti mõrtsuka palka. Ka keddojänesse kõrwa frimustasin werriseks, egga ol nud miino sü, kui ta elloga peasis. Warrelse laebamine on tõssi: teima naisoke läks miino watsa. Suremad ei olle pärrast wimist tunnistust juhtunud, egga üks waia luggu hundiga jäi mul wimati unustusse, sedda pean teile räkima. Üksford leidis me teet käies muista mätta warsaga farja maal. Priiske wars wõis ehk nelja kune olla; Kriimsilma sögi issu süttis warsa nähhes põllema, ta pallus mind kulata, kas wars müa ja mis ind piddi ollema? Ma astusin liggemale ja ütlesin lahkest terretades: „Armas mätta emand! kas ehk wars teil müa on?“ Mätta wastas: „Kui küsitud inna täielikult mulle

makstate, siis olgo wars teie oma. Warsa ind seisab mul taggumise jalla labja al. Ma mõistsin mätta pilkamise juttu ja kofsin allandlikult: „Eug, gemine ja kirjutamine jäi mul lapse põlwees õppi mata; egga olle ma isse warsa ostja, waid Kriimsilma issand nõuab warsa inda. Mätta ütles: „Tulgo ta küssima!“ — Ma räkisin taggasi tulles luggu hundile, küssides: kas ta piddi oskama luggeda?

Teima wastas: „Kül sellega lorda same! Ma käisin poisikese põlwees liggi aasta freis-kolis, kus Weshe ja Saksakele kirja luggema õppisin.“ Sedda üteldes läks ta mätta jure ja ütles: Näita mulle labja alt warsa inda, waia moor? „Seal ta on!“ ütles mätta, jalga üllestõstes, mis eile seppal uest olli rautatud. Märrake lopsatas ni ossawalt Kriimsilma kulmo peale, et waia mees uimaselt mahha langes; mätta ruttas warsaga tullist nelja koeo pole. Rabbatud hunt seisis tüf aega kui surnud, enne kui pään tõstis ja hundi tänni laulma akkas. Miina küssisin liggemale astudes: „Däo, issand! kuhho mätta läks, et te üksi laulate? Selletage mulle, armas kolitatud mees, warsa inda?“ „Oh, Reinowadder, wennilene!“ oigas hunt: „ärge tulge pilkama, mul on kibbe luggu käes. Oh, sa kõrge, jalgne mätta-lits! Tühhi sago sulle kätte tassuma! Rabbi olli waenlasel rautatud kae terrawa naelaga, misga kuus frammi miino kulmo peale löi, se olli teima firri. Onnaks et ellama jäin.“ — Mi, armas lellepoeg! olli luggu Kriimsilmal mättaga. Andle